

MIJN BOEK

Harold Hamersma (64) is net klaar met het inspreken van de audioversie van *De vrouw die water liet aanbranden*, zijn nieuwste boek (Ambo Anthos € 21,99), als zijn redacteur hem nog even belt. ‘Ze krijgt er enorme trek van,’ rapporteert de auteur. Pardon? Niet direct wat je verwacht bij zo’n titel. Die slaat op de kookkunsten van zijn moeder, een schilderachtig type dat sinds Hamersma’s vorige boek – *Onder de rook van Heineken*, over zijn jeugd in de Amsterdamse wijk De Pijp – een kleine schare fans heeft verworven. Tussen Hamersma’s avonturen op de wijngaarden in Stellenbosch of aan tafel in een Baskisch sterrenrestaurant door, lezen we over zijn meer aardse taak van maaltijdmantelzorg voor zijn moeder. Zelf vindt de schrijver het ook een ‘heerlijk uitstapje’, zo’n literair boek. Normaliter schrijft hij over zijn expertise: wijn – en wat je daarbij zoal kunt eten. Hij had andere boekplannen, maar helaas, corona. ‘Achteraf niet erg.

Ik vier dit jaar mijn 30-jarig jubileum als culi-auteur. Een mooi moment om mijn wijn- en eetavonturen op papier te zetten.’

We volgen de carrières van Hamersma en zijn eega Karin aan de hand van verhalen waarin de meest exquise wijnen worden gedronken bij gerechten die je als lezer het water in de mond doen lopen (Hamersma’s redacteur heeft gelijk!). Hoe hij via allerlei omwegen per ongeluk het vak van wijschrijver inrolde. Over ‘de onalledaagse compositie van zeeduuvellever, gefrituurde zwem-

Wijnweter **HAROLD HAMERSMA** zette zijn culinaire avonturen op papier en schreef tegelijk een portret van zijn moeder. ‘Ze kan niet koken en heeft ook geen plezier in eten.’

‘Ze gooide
vissenvoer
over de sla
vanwege de
vrolijke kleurtjes’

blaas, gedroogde ansjovisgraatjes, geroosterde hazelnoten en spinazie’ die hij in Italië kreeg voorgeschoteld en over de biefstuk van beer die hij in Hanoi at. Maar ook over een ‘harinkie van de mart’

en de broodjes van boer Geert. En over hoe de Hamersma’s aan de kookboekwinkel annex proeflokaal in zijn ouwe buurtje De Pijp zijn gekomen: ‘Wat voor Karin de doorslag gaf, was de glasbak aan de overkant van de straat. Toen ik de winkel aan mijn vader liet zien, herkende hij de zaak meteen: *Da’s me ouwe kappert*, zei hij in plat Amsterdams.’ Hamersma senior leeft helaas niet meer – waardoor moeder Janny nóg minder is gaan eten. ‘Mijn vader kookte altijd,’ zegt Hamersma. ‘Zelf kan ze het niet, ze heeft ook geen plezier in eten. Ze liet water nog aanbranden. Of ze gooide vissenvoer over de sla; ze vond het van die vrolijke kleurtjes.’ Zo is deze culinaire wereldreis op papier ook een portret van zijn moeder. Want een

wereldreis is het: ‘Al kun je zelf nergens naartoe vanwege covid, je kunt wel op reis in je gedachten.’ Het lekkerbekken heeft Hamersma dus niet van thuis meegekregen, maar dat gemis heeft hij de afgelopen dertig jaar ruimschoots goedgemaakt. ‘Toen ik aan het schrijven was, dacht ik: heb ik dit echt allemaal opgedronken? Gegeten?’ Ja, dat heeft hij. ‘Schitterend,’ zou zijn moeder zeggen.